อาทิตย์
11
มีนาคม

สัปดาห์ที่ 3
เทศกาลมหาพรต
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านจากหนังสืออพยพ **อพย 20:1-3,7-8,12-17**

พระเจ้าตรัสถ้อยคำทั้งสิ้นต่อไปนี้ว่า “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เป็นผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ให้พ้นจากการเป็นทาส ท่านต้องไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา

ท่านต้องไม่กล่าวพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างไม่เหมาะสม เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละเว้นโทษผู้ที่กล่าวพระนามของพระองค์อย่างไม่เหมาะสม

จงระลึกถึงวันสับบาโตว่าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์

จงนับถือบิดามารดา เพื่อท่านจะได้มีอายุยืนอยู่ในแผ่นดินที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านประทานให้ท่าน

อย่าฆ่าคน

อย่าล่วงประเวณี

อย่าลักขโมย

อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน

อย่าโลภมักได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภมักได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือบ่าวไพร่ชายหญิง โค ลา หรือทรัพย์สินใดที่เป็นของเพื่อนบ้าน”

เพลงสดุดี **สดด 19:7-8,9-10**

ก) ธรรมบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นสมบูรณ์ทุกประการ
ให้ความชื่นบานแก่ดวงวิญญาณ
กฤษฎีกาของพระองค์ก็น่าเชื่อถือ
ให้ปรีชาญาณแก่ผู้ด้อยปัญญา
ข้อบังคับขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นสุจริต
ทำให้ดวงจิตปีติยินดี
บทบัญญัติของพระองค์ก็ชัดเจน
ให้แสงสว่างแก่ดวงตา
ข) ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นบริสุทธิ์ดำรงอยู่ตลอดไป
กฎเกณฑ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สัตย์จริง
เที่ยงธรรมทุกประการ
เป็นที่พึงปรารถนามากกว่าทองคำ
น่าปรารถนายิ่งกว่าทองคำบริสุทธิ์มากมาย
หวานล้ำกว่าน้ำผึ้งที่หยดลงมาจากรวง

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง 1 คร 1:22-25

พี่น้อง ขณะที่ชาวยิวเรียกร้องขอดูอัศจรรย์ และชาวกรีกแสวงหาปรีชาญาณ เรากลับประกาศเรื่องพระคริสตเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน อันเป็นข้อขัดข้องมิให้ชาวยิวรับไว้ได้และเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับชาวกรีก แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวหรือชาวกรีก พระคริสตเจ้าทรงเป็นทั้งพระอานุภาพและพระปรีชาญาณของพระเจ้า เพราะความโง่เขลาของพระเจ้ายังฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่าพละกำลังของมนุษย์

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญยอห์น ยน 2:13-25

เทศกาลปัสกาของชาวยิวใกล้จะมาถึง พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในบริเวณพระวิหาร พระองค์ทรงพบพ่อค้าขายวัว พ่อค้าขายแกะ พ่อค้าขายนกพิราบ และคนแลกเงินนั่งอยู่ที่โต๊ะ พระองค์ทรงใช้เชือกเป็นแส้ ทรงขับไล่ทุกคนรวมทั้งแกะและวัวออกจากพระวิหาร ทรงปัดเงินกระจายเกลื่อนกลาด และทรงคว่ำโต๊ะของผู้แลกเงิน แล้วตรัสแก่คนขายนกพิราบว่า ‘จงนำของเหล่านี้ออกไป อย่าทำบ้านของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด’ บรรดาศิษย์จึงระลึกได้ถึงคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อบ้านของพระองค์เป็นเสมือนไฟที่เผาผลาญข้าพเจ้า ชาวยิวจึงเข้ามาทูลพระองค์ว่า ‘ท่านมีเครื่องหมายอะไรแสดงให้เรารู้ว่าท่านมีอำนาจทำดังนี้?’ พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า ‘จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน’ ชาวยิวกล่าวว่า ‘วิหารหลังนี้ต้องใช้เวลาสร้างถึงสี่สิบหกปี แล้วท่านจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวันหรือ?’ แต่พระองค์กำลังตรัสถึงพระวิหารซึ่งหมายถึงพระวรกายของพระองค์ ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายแล้ว บรรดาศิษย์จึงระลึกได้ว่าพระองค์ตรัสไว้ดังนี้ เขาจึงเชื่อทั้งพระคัมภีร์และพระวาจาที่พระองค์ตรัสไว้

ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา คนจำนวนมากเชื่อในพระนามของพระองค์ เพราะได้เห็นเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ทรงกระทำ แต่พระเยซูเจ้าไม่วางพระทัยในคนเหล่านั้นเพราะทรงรู้จักทุกคน พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่องมนุษย์เพราะทรงทราบดีว่ามีอะไรอยู่ในใจมนุษย์

ข้อคิด

พระวาจาที่ตรัสว่า อย่าทำให้บ้านของพระบิดาเราเป็นตลาดนั้น เป็นคำที่น่าคิด เพราะคำว่าบ้านนั้นมิได้หมายถึงเพียงตัวตึกหรือวิหาร แต่หมายถึงจิตใจด้วย ภายหลังในพันธสัญญาใหม่นักบุญเปาโลก็สอนเช่นเดียวกันว่า ใจคนเรานั้นคือที่ประทับของพระจิตเจ้า เป็นวิหารใหม่ การทำให้ใจเป็นเหมือนตลาดคือใจที่เต็มไปด้วยการยึดติดกับสิ่งของต่าง ๆ มากมาย ทรัพย์สิน ชื่อเสียง หน้าตา ความโลภ อคติ ความเกลียดชัง การแบ่งแยก ฯลฯ สรุปแล้ว สิ่งไม่จีรัง หรือภาพลวงใจทุกอย่างก็เปรียบเสมือนสินค้าที่นำมาขายในตลาด คนเรากำลังแลกเปลี่ยนหรือเลือกซื้ออะไร?

เทศกาลปัสกาของชาวยิวตรงกับวันที่ 15 เดือนนิสาน ซึ่งตกประมาณกลางเดือนเมษายน ตามกฎหมาย ชาวยิวที่อาศัยอยู่ภายในรัศมี 24 กิโลเมตรจากกรุงเยรูซาเล็มต้องไปร่วมฉลองปัสกาในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม

แม้พระเยซูเจ้าจะไม่ถูกบังคับโดยกฎหมายเพราะอยู่ไกลนอกรัศมี แต่พระองค์ก็เสด็จไปร่วมฉลองปัสกาที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย

สิ่งที่ดูเหมือนเป็นปัญหาสำหรับเราคือ มัทธิว มาระโก และลูกา ล้วนบันทึกตรงกันว่าพระองค์เสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองปัสกาเพียงครั้งเดียว และเป็นครั้งสุดท้ายด้วย เพราะพระองค์ถูกตรึงตายบนไม้กางเขนก็ในโอกาสปัสกานี้เอง

ส่วนยอห์นเล่าว่าพระองค์เสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมงานปัสกาอย่างน้อย 3 ครั้ง (ยน 2:13; 6:4; 11:55) งานเทศกาลอยู่เพิง 1 ครั้ง (ยน 7:2,10) งานฉลองพระวิหาร 1 ครั้ง (ยน 10:22) และงานฉลองที่ไม่ระบุชื่ออีก 1 ครั้ง (ยน 5:1)

ความแตกต่างนี้มิได้หมายความว่าพระวรสารทั้งสี่ขัดแย้งกัน ตรงกันข้าม กลับเป็นการเสริมซึ่งกันและกันเพื่อทำให้เห็นภาพของพระเยซูเจ้าสมบูรณ์มากขึ้นโดยผ่านทางมุมมองที่ต่างกันของผู้เขียนพระวรสารแต่ละคน กล่าวคือยอห์นเน้นภารกิจของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ส่วนผู้เขียนพระวรสารอื่น ๆ เน้นภารกิจของพระองค์ในแคว้นกาลิลี

เหตุผลหนึ่งที่แสดงว่าไม่มีความขัดแย้งกันคือ แม้แต่มัทธิวเองยังบันทึกไว้ว่า พระเยซูเจ้าทรงเตือนชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า “เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม เจ้าฆ่าประกาศก เอาหินทุ่มผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาพบเจ้า **กี่ครั้งกี่หนแล้ว**ที่เราอยากรวบรวมบุตรของท่านเหมือนดังแม่ไก่รวบรวมลูกไว้ใต้ปีก แต่ท่านไม่ต้องการ” (มธ 23:37)

คำ “กี่ครั้งกี่หนแล้ว” แสดงถึงความคุ้นเคยและบ่งบอกว่าพระองค์เสด็จมากรุงเยรูซาเล็มหลายครั้งแล้ว

ภาพที่ได้คือ **พระเยซูเจ้าทรงกระทำภารกิจทั่วอิสราเอล** ทั้งในแคว้นกาลิลีทางเหนือ และในแคว้นยูเดียทางใต้ !

แต่ที่เป็นปัญหาจริง ๆ คือ ยอห์นเล่าเรื่อง “การชำระพระวิหาร” ตั้งแต่เริ่มต้นภารกิจ ส่วนพระวรสารสหทรรศน์เล่าเรื่องเดียวกันนี้ในช่วงสุดท้ายของภารกิจ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่นำไปสู่การตัดสินประหารชีวิตพระองค์ (มธ 21:12,13; มก 11:15–17; ลก 19:45,46)

เกี่ยวกับประเด็นนี้ มีความคิดเห็นหลากหลายจากผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ บางคนถือว่ายอห์นเป็นฝ่ายถูก บางคนประนีประนอมว่าถูกทุกฝ่ายคือมีการชำระพระวิหาร 2 ครั้ง บางคนคิดว่ายอห์นเสียชีวิตก่อนเย็บเล่มต้นฉบับ และเป็นความผิดของเจ้าหน้าที่ที่เรียงหน้าผิด ฯลฯ

แต่ส่วนใหญ่เชื่อว่าพระวรสารสหทรรศน์ระบุวันได้สมเหตุสมผลมากกว่า เพราะผู้เขียนพระวรสารทั้ง 3 ท่านสนใจข้อเท็จจริงมาก ในขณะที่ยอห์นสนใจ “ความจริง” มากกว่า “ข้อเท็จจริง”

ประกาศกมาลาคีทำนายไว้ว่า “พระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าแสวงหานั้นจะเสด็จมายังพระวิหาร.... แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา....เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟถลุงแร่ และประดุจสบู่ของช่างซักฟอก...ท่านจะชำระบุตรหลานของเลวีให้บริสุทธิ์.....แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าดังสมัยก่อน” (มลค 3:1–4)

คำทำนายนี้ชัดเจนว่าหมายถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เพื่อ “ชำระพระวิหารและการถวายบูชาให้บริสุทธิ์” จะได้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

เมื่อมีคำทำนายนี้อยู่ในหัวใจ สิ่งที่ยอห์นสนใจคือ “พระเยซูเจ้าทรงชำระพระวิหาร” ส่วนจะชำระเมื่อใดท่านไม่สนใจ

เพราะ “การชำระพระวิหาร” นำมาสู่ **“ความจริง”** ที่ว่า **“พระเยซูเจ้าคือพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”**

และยอห์นต้องการประกาศ “ความจริง” นี้ให้ทุกคนทราบตั้งแต่เริ่มต้นพระวรสาร นี่คือวิธีคิดของยอห์น !

“พระองค์ทรงใช้เชือกเป็นแส้ ทรงขับไล่ทุกคนรวมทั้งแกะและโคออกจากพระวิหาร ทรงปัดเงินกระจายเกลื่อนกลาด และทรงคว่ำโต๊ะของผู้แลกเงิน” (ข้อ 15)

ทำไม ? ทำไมพระเยซูเจ้าจึงเกรี้ยวกราดปานนี้ ?

ปัสกาเป็นงานฉลองสำคัญที่สุดของชาวยิว ชาวยิวที่มีภูมิลำเนาภายในรัศมี 24 กิโลเมตรจากกรุงเยรูซาเล็มต้องไปร่วมฉลองที่พระวิหาร ส่วนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ตามประเทศต่าง ๆ แม้ไม่มีข้อบังคับ แต่ทุกคนล้วนพยายามมาร่วมพิธีที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิตก็ยังดี มีการประเมินว่า บางปีมีชาวยิวจากที่ต่าง ๆ มาชุมนุมกันที่พระวิหารมากถึง 2,250,000 คน

ชาวยิวทุกคนที่มีอายุเกิน 19 ปีขึ้นไปต้องชำระภาษีพระวิหารปีละครึ่งเชเขล ซึ่งมีมูลค่าเทียบได้กับค่าแรงงานขั้นต่ำในปัจจุบันประมาณหนึ่งวันครึ่ง ปกติชาวยิวยอมรับเงินตราต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นของโรม กรีก อียิปต์ ไทระ ไซดอน รวมทั้งของปาเลสไตน์เอง แต่การชำระภาษีพระวิหารจำเป็นต้องใช้เงินเชเขลของพระวิหาร หรือเงินเชเขลของปาเลสไตน์เท่านั้น จะใช้เงินตราต่างชาติไม่ได้เด็ดขาด

ธุรกิจแลกเปลี่ยนเงินตราจึงเกิดขึ้น ค่าธรรมเนียมในการแลกเงินตกประมาณ**ร้อยละ 17** ของจำนวนเงินที่ต้องการแลก มากกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่กฎหมายไทยอนุญาตเสียอีก

ค่าธรรมเนียมนี้เรียกว่า kollubos (คอลลูบอส) และคนรับแลกเปลี่ยนเงินตราเรียกว่า kollubistai (คอลลูบิสไตย) ซึ่งต่อมาพฤติกรรมการเก็บค่าธรรมเนียม (คอลลูบอส) แบบมหาโหดเช่นนี้ได้กลายเป็นตัวละครกรีกที่มีชื่อเสียงคือ Kollybos (คอลลีบอส) แปลเป็นภาษาลาตินว่า Collybus (คอลลีบุส) ซึ่งมีความหมายเดียวกับ Shylock (ไชลอค) ในภาษาอังกฤษ

ไชลอค จึงดูเหมือนจะถือกำเนิดมาจากชาวยิวที่รับแลกเปลี่ยนเงินตรานี้เอง !

นอกจากเรื่องแลกเปลี่ยนเงินตราแล้ว ยังมีเรื่องค้ากำไรเกินควรอีกด้วย !

ชาวยิวมีธรรมเนียมถวายสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้า การนำสัตว์เข้ามาในพระวิหารจึงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เนื่องจากกฎหมายกำหนดไว้ว่าสัตว์ที่จะถวายแด่พระเจ้าต้องสมบูรณ์ไม่มีที่ติ ทางวิหารจึงแต่งตั้งผู้ตรวจสอบ ค่าตรวจสอบแต่ละครั้งตกประมาณร้อยละ 25 ของค่าแรงงานขั้นต่ำหนึ่งวัน นอกจากแพงแล้วผู้ตรวจสอบของพระวิหารยังพยายามหาเหตุทำให้สัตว์ที่ผู้จาริกแสวงบุญนำมาเองไม่ผ่านการตรวจสอบอีกด้วย

ธุรกิจค้าโค แกะ นกพิราบ ฯลฯ ภายในพระวิหารจึงเกิดขึ้น ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นสิ่งดีเพราะช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่บรรดาผู้จาริกแสวงบุญ แต่ข้อเท็จจริงคือ ราคานกพิราบในพระวิหารสูงกว่านอกพระวิหาร 18 – 19 เท่า

สำหรับพระเยซูเจ้าแล้ว การไร้จรรยาบรรณในการตรวจสอบสัตว์ รวมถึงการตั้งราคาขายสัตว์แบบขูดรีดขูดเนื้อเช่นนี้ แปลเป็นอื่นไปไม่ได้นอกจาก **เป็นความอยุติธรรมในสังคม เป็นการค้ากำไรเกินควร และที่สำคัญ พวกเขาทำในนามของศาสนา**

พระองค์ไม่อาจนิ่งเฉยปล่อยให้ผู้นมัสการพระเจ้าถูกกดขี่เช่นนี้ได้

และนี่คือสาเหตุที่ทำให้พระองค์ต้องเกรี้ยวกราด !

นอกจากทนเห็นผู้นมัสการพระเจ้าถูกกดขี่ไม่ได้แล้ว พระเยซูเจ้ายังมีเหตุผลลึก ๆ ในการชำระพระวิหารอีกด้วย

1. **บ้านของพระเจ้าถูกทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์** ผู้คนขาดความเคารพยำเกรงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับนมัสการพระเจ้า จนพระองค์ต้องตรัสว่า “จงนำของเหล่านี้ออกไป อย่าทำบ้านของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด” (ข้อ 16)

การนมัสการพระเจ้าโดยขาดความเคารพยำเกรงเป็นเรื่องน่าวิตกอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในปัจจุบันที่เราสักแต่ว่าสวด ร้องเพลง หรือทำพิธีกรรมทุกอย่างตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยขาดสำนึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า หรือซ้ำร้ายกว่านั้นอีก หากผู้นำสวด ผู้นำขับร้อง หรือแม้แต่พระสงฆ์เองขาดการเตรียมตัวนมัสการพระองค์อย่างพอเพียง !

2. พระองค์ต้องการชี้ให้เห็นว่า **“การถวายบูชาด้วยสัตว์ไม่ช่วยให้มนุษย์คืนดีกับพระเจ้า”** จึง “ทรงขับไล่แกะและโคออกจากพระวิหาร” (ข้อ 15)

อันที่จริงความคิดนี้มีมาตั้งแต่พระธรรมเก่าแล้ว ดังจะเห็นได้จากคำทำนายของประกาศกอิสยาห์ที่ว่า “พระเจ้าตรัสว่า เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา....เรามิได้ปีติยินดีในเลือดของวัวผู้ หรือลูกแกะ หรือแพะผู้.... อย่านำเครื่องถวายอนิจจังมาอีกเลย.....เราทนต่อความบาปชั่วและการประชุมตามพิธีไม่ได้อีก....จงเลิกกระทำชั่ว จงฝึกกระทำดี....” (อสย 1:11–17)

หรือตามคำของประกาศกโฮเชยาที่ว่า “ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เขาถวายเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเจ้ามิได้พอพระทัยในตัวเขา” (ฮชย 8:13)

ปัจจุบันเราไม่ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชาแล้ว แต่เราพยายามสรรหาออร์แกนเสียงดีๆ กระจกสีสวย ๆ หินอ่อนจากอิตาลี เครื่องเงินเงาวับ ไม้สักแกะสลัก ฯลฯ โดยหวังว่าพระเจ้าจะทรงพอพระทัยของถวายเหล่านี้

จริงอยู่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นของประทานจากพระเจ้า และมีคุณค่ามากเพราะช่วยให้เรายกจิตใจขึ้นหาพระองค์ แต่เมื่อใดก็ตามที่สิ่งเหล่านี้เข้ามาแทนที่ **“หัวใจที่รักและอุทิศตนแด่พระเจ้า”** เมื่อนั้นเรากำลังทำให้การนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ

และสักวันหนึ่งเราคงถูกพระองค์ลงแส้เหมือนในพระวรสารวันนี้เป็นแน่ !

3. **พระองค์ต้องการทำลายอุปสรรคที่กีดกั้นผู้แสวงหาพระเจ้า**

พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มแบ่งเป็นสัดส่วนสำหรับคนแต่ละกลุ่ม ชั้นนอกสุดเป็นลานสำหรับคนต่างศาสนา ถัดเข้ามาเป็นลานสำหรับผู้หญิงและเด็ก ตามด้วยลานสำหรับผู้ชาย และสำหรับพระสงฆ์ตามลำดับ การแลกเปลี่ยนเงินตราและค้าสัตว์ทำกันที่ลานชั้นนอก จึงเต็มไปด้วยเสียงคนต่อรองราคา เสียงสัตว์ร้อง เสียงเหรียญกระทบกัน และเสียงอื่น ๆ อีกมากมายซึ่ง

ล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรคต่อคนต่างชาติต่างศาสนาที่ปรารถนาจะแสวงหาและนมัสการพระเจ้าทั้งสิ้น

พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์มิใช่หรือว่า บ้านของเราจะได้ชื่อว่าบ้านแห่งการอธิษฐานภาวนา**สำหรับนานาชาติ** แต่ท่านทั้งหลายกลับมาทำให้เป็นซ่องโจร” (มก 11:17)

เท่ากับว่าพระองค์ต้องการตำหนิบรรดาผู้มีอำนาจของพระวิหาร ที่ได้ร่วมมือกับบรรดาพ่อค้าแม่ขายในการสร้างอุปสรรคสำหรับผู้ที่ต้องการเข้าถึงพระเจ้า

ในปัจจุบัน อุปสรรคทำนองนี้ใช่ว่าจะหมดสิ้นไปเสียทีเดียว มีบ้างไหมที่เราทำหน้าตาบอกบุญไม่รับใส่คนแปลกหน้าแปลกถิ่น มีบ้างไหมที่เราวางมาดกีดกันราวกับว่าม้านั่งตัวนี้ หนังสือเล่มนี้ หรือแม้แต่วัดนี้เป็นสมบัติส่วนตัวของฉันคนเดียว คนอื่นห้ามแตะห้ามยุ่ง เราเคยช่วยคนรอบข้างเปิดหนังสือสวดหรือหนังสือเพลง รวมถึงเคยแนะนำหรือช่วยเหลือผู้อื่นให้มาวัดเช่นให้โดยสารรถมาด้วยบ้างไหม ?

“จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน” (ข้อ 19)

ดังได้กล่าวแล้วว่า “การชำระพระวิหาร” ของพระเยซูเจ้าเท่ากับเป็นการเปิดเผย “ความจริง” ว่า “พระองค์คือพระเมสสิยาห์”

“ความจริง” นี้ก่อให้เกิดปฏิกิริยา 2 ด้านที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

ปฏิกิริยาแรกเป็นของพวกศิษย์ที่ระลึกได้ถึงคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อบ้านของพระองค์เป็นเสมือนไฟที่เผาผลาญข้าพเจ้า” (ข้อ 17)

ข้อความนี้มาจากเพลงสดุดีที่ 69 ข้อ 9 ที่ว่า “ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์.....”

ผลที่ตามมาคือพวกศิษย์เชื่อและยอมรับอย่างสนิทใจว่า **“พระเยซูเจ้าคือพระเมสสิยาห์และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”**

ปฏิกิริยาที่สองเป็นของชาวยิว พวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์จะมีสิทธิ์ชำระพระวิหาร และต้องการข้อพิสูจน์ พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

พระองค์คงได้พูดถ้อยคำทำนองนี้จริง จึงมีคนกล่าวหาพระองค์ต่อหน้ามหาสมณะคายาฟาสว่า “คนคนนี้ได้พูดว่า ‘ฉันมีอำนาจจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวัน’” (มธ 26:61)

ทำไมพระองค์จึงตรัสเช่นนี้ ?

แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้หมายถึง “พระกายและการกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายของพระองค์” ดังที่ปรากฏในข้อ 21 และ 22 เพราะทั้งสองข้อนี้ยอห์นเพิ่มเติมเข้ามาในภายหลัง อีกทั้งความคิดเช่นนี้ย่อมไปไกลเกินกว่าชาวยิวในขณะนั้นจะเข้าใจได้

และแน่นอนอีกเช่นกันว่า พระองค์ไม่ได้ต้องการทำลายพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มจริง ๆ แม้จะทรงทราบล่วงหน้าแล้วว่าสักวันหนึ่งพระวิหารนี้จะถูกทำลายจนไม่มีหินเหลือซ้อนกันแม้แต่ก้อนเดียวก็ตาม

เพื่อจะเข้าใจความคิดของพระเยซูเจ้า ให้เรานึกถึงคำสนทนาระหว่างพระองค์กับหญิงชาวสะมาเรียที่ว่า “ถึงเวลาแล้วที่ท่านทั้งหลายจะนมัสการพระบิดาเจ้าไม่ใช่เฉพาะบนภูเขาเกรีซิม หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่ผู้นมัสการแท้จริงจะนมัสการพระบิดาเจ้าด้วยจิต และ**ตามความจริง**” (ยน 4:21)

และอีกตอนหนึ่งเป็นข้อกล่าวหาต่อพระองค์ที่บันทึกไว้โดยมาระโก “เราได้ยินเขาพูดว่า “ฉันจะทำลายวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์นี้ และภายในสามวัน จะสร้างขึ้นใหม่อีกหลังหนึ่งซึ่ง**ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์**”“ (มก 14:58)

เราอาจสรุปได้ว่าการมนัสการที่แท้จริงตามความคิดของพระเยซูเจ้าคือ “การนมัสการด้วยจิตและตามความจริงในวิหารที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์”

เพราะฉะนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน” พระองค์ต้องการสื่อให้ทุกคนทราบว่า **ทรงปรารถนาให้ “พระวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์ รวมถึงพิธีกรรม และการถวายสัตวบูชาทั้งมวลจบสิ้นไป”** เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไม่อาจนำมนุษย์กลับไปหาพระเจ้าได้

นี่คงเป็นเนื้อหาใจความที่พระองค์ได้ตรัสกับพวกยิวจริง

ส่วนยอห์นมองไปไกลกว่านั้น ท่านเห็นว่านี่คือคำทำนายแห่งการ “กลับคืนพระชนมชีพ”

หลังการกลับคืนพระชนมชีพ พระเยซูเจ้าทรงทำให้โลกทั้งใบกลายเป็นวิหารของพระเจ้าที่ทุกคนสามารถนมัสการพระเจ้าอาศัยพระจิตเจ้าและตามความจริง

พระองค์คือ **“วิหารใหม่”** ที่สามารถนำมนุษย์กลับไปหาพระบิดาได้

นับจากนี้ไป นานาชาติทั่วโลกจะรู้ว่าพระเจ้าประทับอยู่ท่ามกลางเรา โดยผ่านทางวิหารใหม่ซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ แต่ด้วยพระจิตเจ้า

พระเจ้าไม่ถูกจำกัดวงอยู่ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มหรือใน “วัด” อีกต่อไป

ทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นในวัด ที่บ้าน บนถนน ที่ทำงาน หรือระหว่างพักผ่อน เรามี **“วิหารใหม่”** อยู่ภายในตัวเราทุกคน

วิหารใหม่นี้คือ พระเยซูคริสตเจ้าผู้กลับคืนชีพ ผู้ประทับอยู่ทั่วสกลโลก และตลอดกาล.....

หรือมีใครในพวกเราทำให้วิหารนี้กลายเป็นซ่องโจรไปเสียแล้ว ?!